

Д. В. Бараненко

кандидат юридичних наук

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ОПТИМІЗАЦІЇ СИСТЕМИ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

У статті досліджені адміністративно-правові засади оптимізації системи та діяльності центральних органів виконавчої влади і громадянського суспільства. Наголошено, що, незважаючи на вирішення питання нормативно-правового забезпечення, результати оптимізації не завжди збігаються з очікуваними та не є прогнозованими. Констатовано, що причинами є насамперед порушення строків всупереч встановленим вимогам, що негативно впливає як на сам процес оптимізації та функціонування системи центральних органів виконавчої влади в Україні (зокрема, залишення поза межами публічного управління окремих сфер життя, тимчасове припинення виконання окремих функцій держави, наприклад, ліцензування, внутрішній контроль тощо), так і євроінтеграцію (порушення строків виконання взятих Україною зобов'язань з метою інтеграції у європейський простір та перспективою членства в Європейському Союзі, в тому числі завдання з імплементації Угоди про асоціацію, адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, залучення експертної та фінансової допомоги Європейського Союзу з метою розроблення стратегії модернізації окремих сфер публічного управління тощо). Шляхами вирішення проблем визначені своєчасність призначення керівників, утворення комісій з реорганізації, розробки планів заходів з реорганізації, доручень з боку уряду або окремих міністерств щодо конкретних заходів з оптимізації, прийняття положень, що регулюють діяльність новостворених у процесі модернізації центральних органів виконавчої влади та інше.

Доведено, що головною проблемою оптимізації діяльності центральних органів виконавчої влади в Україні є систематичне порушення строків її реалізації всупереч законодавчо визначеним вимогам. На основі проаналізованих в роботі причин порушення строків визначено напрями оптимізації системи та організаційно-штатної структури центральних органів виконавчої влади: своєчасне утворення комісій з реорганізації; виконання строків розробки планів заходів з реорганізації; своєчасне призначення керівників створених в рамках оптимізації центральних органів виконавчої влади нових центральних органів виконавчої влади, що стане підґрунтям для їх своєчасної державної реєстрації та початку функціонування; своєчасне надання з боку окремих міністерств суб'єктам здійснення оптимізації конкретних вказівок щодо здійснення заходів з оптимізації; дотримання строків прийняття положень, що регулюють діяльність новостворених у процесі оптимізації центральних органів виконавчої влади.

Ключові слова: виконавча влада, політичні посади, адміністративні посади, публічне адміністрування, публічне управління, адміністративні послуги, децентралізація, електронне врядування.

Постановка проблеми. Сьогодні Україна перебуває на переломному етапі розвитку, що характеризується, з одного боку, нестабільністю економічної ситуації та складністю суспільно-політичного розвитку, а з іншого – підтримкою України «ззовні» в питаннях євроінтеграції, активізації інтеграційних процесів, виділення значних ресурсів на реформування окремих публічних інституцій та здійснення

інших перетворень у напрямку євроінтеграції європейською спільнотою. За цих умов від виконання гілками влади своїх завдань та функцій, прийнятих рішень, обрання ними векторів розвитку та модернізації залежить подальший розвиток держави, включаючи швидкість подолання кризи. Реалізація, ефективне та стабільне функціонування центральних органів виконавчої влади є важливою

умовою дотримання пріоритетних принципів, закріплених Конституцією України, зокрема принципів законності, верховенства права та розподілу влади на окремі гілки.

Оптимізація системи та діяльності центральних органів виконавчої влади має провідне значення. А серед проблем оптимізації на першому місці перебуває порушення строків оптимізації всупереч визначеним вимогам, що негативно впливає як на сам процес оптимізації та функціонування системи центральних органів виконавчої влади в Україні, так і на реалізацію курсу на європейську інтеграцію з метою членства у Європейському Союзі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблеми оптимізації системи та діяльності центральних органів виконавчої влади розглядалися в роботах представників вітчизняної і зарубіжної юридичної науки у галузі адміністративного та конституційного права, серед яких слід відзначити праці вчених-правників Л.В. Авраменка, В.А. Бачиніна, М.А. Вороніної, К.Г. Волинка, Р.В. Гребі, В.С. Журавського, А.М. Колодія, С.Л. Лисенкова, М.І. Панова, О.В. Петришина, І.В. Процюка, В.Я. Тація, М.В. Цвіка, Ю.С. Шемшученка та інших. Серед відомих вчених у галузі теорії держави, конституційного та адміністративного права провідну роль відіграли праці таких вчених, як В.Б. Авер'янов, О.Ф. Андрійко, В.Б. Антонюк, О.М. Бандурка, О.О. Бандурка, П.О. Баранчик, Т.В. Бельська, Л.Р. Біла-Туюнова, Ю.П. Битяк, Н.А. Берлач, С.В. Ващенко, С.М. Верба, В.М. Гаращук, П.П. Гейвах, О.М. Гладенко, М.В. Гладченко, І.П. Голосніченко, Н.Т. Гончарук, І.А. Грицяк, І.С. Гриценко, Є.В. Додін, Д.К. Жерлцін, В.В. Зуй, В.В. Карпенко, Ю.В. Ковбасюк, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, О.Є. Користін, О.В. Кузьменко, А.П. Купін, С.О. Кравченко, В.Я. Малиновський, Р.С. Мельник, Н.Р. Нижник, А.Ю. Олійник, Н.М. Пархоменко, С.П. Погребняк, В.Ф. Погорілко, О.П. Рябченко, І.Д. Пастух, І.М. Пахомов, А.О. Селіванов, В.О. Серьогін, С.Г. Стеценко, Н.П. Тиндик, В.Л. Федоренко, В.М. Шаповал, О.Н. Ярмиш та інших. Однак, незважаючи на достатню кількість наукових праць, необхідність вирішення проблем адміністративно-правових засад оптимізації системи та діяльності центральних органів виконавчої влади, з одного боку, та відсутність комплексних наукових досліджень з цієї проблематики – з іншого, зумовлюють актуальність та важливість наукового дослідження зазначеного питання.

Формування цілей. Метою статті є аналіз теоретичних проблем реалізації адміністративно-правових засад оптимізації системи та діяльності центральних органів виконавчої влади України.

Виклад основного матеріалу. Важливим питанням реформування в країні залишається оптимізація системи та діяльності центральних органів виконавчої влади. А в умовах активізації євроінтеграційних процесів питання оптимізації системи та діяльності центральних органів виконавчої влади набуває ще більшої актуальності. З цього приводу В.В. Пянковський зазначає, що в умовах інтеграції України до Європейського Співтовариства з новою гостротою постає питання оптимізації роботи органів виконавчої влади та місцевого самоврядування. Доведення ефективності роботи державних службовців та організаційної структури органів виконавчої влади до європейських стандартів дозволить налагодити механізми планування, організації та контролю розвитку окремих регіонів і держави в цілому [1, с. 79]. Однак не можна збувати про те, що публічно-управлінські механізми та інститути, які в країнах Заходу склалися і вдосконалювались упродовж століть, в Україні, як і в інших посткомуністичних державах, створювались у значно коротші терміни. Крім того, сучасні світові стандарти вимагають принципово іншого розуміння й підходів до функціонування центральних органів влади.

Відповідно, у нашій державі намічено стратегічний курс на кардинальні зміни організації управлінської системи. Здійснити це можливо лише шляхом комплексного, системного, злагожденного процесу змін. І.О. Кульчій вважає, що реформування системи органів виконавчої влади України має проводитися з позицій найбільш тісної їх взаємодії з суспільством і державою та з орієнтацією на більш високі стандарти, які об'єктивно можливі і необхідні в сучасних соціально-правових та економічних умовах і які необхідно наполегливіше впроваджувати задля становлення громадянського суспільства. На її думку, основними критеріями, які слід використовувати при визначенні шляхів реформування, є: забезпечення прав і свобод людини та громадянина; демократизація зв'язків з громадськістю; приведення організаційно-штатної структури до науково обґрунтованих нормативів штатної чисельності; визначення напрямків перебудови структури, включаючи забезпечення взаємодії всіх її елементів таким чином,

щоб система не була обтяжливою для держави і суспільства та разом з тим працювала б на благо інтересів громадян України [2, с. 105].

Триває процес децентралізації повноважень у окремих сферах суспільного життя, таких як освіта, охорона здоров'я, охорона громадського порядку та ін. З метою забезпечення підтримки місцевої влади Кабінетом Міністрів України прийнято рішення, яким передбачається можливість утворення регіонами неприбуткових не бюджетних установ – Агенцій регіонального розвитку. Поряд з децентралізацією, принципами територіального устрою та адміністративно-територіального поділу, які є важливими засадами демократичного державного ладу європейських країн, є субсидіарність, дотримання унітарного характеру держави (територіально-адміністративні одиниці діють у рамках окресленого державою права, мають ідентичний правовий статус та підлягають державному контролю з точки зору дотримання законодавства), компліментарність (взаємозв'язок та взаємного доповнення органів влади), розробка оптимального науково зваженого понятійно-категоріального інструментарію, який би виключав будь-яку двозначність тлумачень та інше.

Субсидіарність – наділення максимальною компетенцією органу, що знаходиться ближче до громадян [3, с. 76]. Будучи винесеною на порядок денний у середині минулого століття, концепція субсидіарності послідовно розвивалась упродовж майже 70 років і цей процес триває й наразі. Довгий період часу ця концепція сприймалася виключно в негативному аспекті, обмежуючи дії Співтовариства по відношенню до його членів. З утворенням Європейського Союзу концепцію субсидіарності почали трактувати у позитивному контексті – як право та обов'язок Співтовариство вирішувало питання, які держави-члени не можуть вирішити ефективно.

Щодо оптимізації організаційно-штатної структури центральних органів виконавчої влади в контексті євроінтеграції, то не можна заперечувати, що основним компонентом, який забезпечує дієздатність системи публічного управління, є людський ресурс, його дієздатність, спроможність до ефективного та демократичного управління, розвитку і самовдосконалення. А тому провідне значення у сфері оптимізації організаційно-штатної структури органів виконавчої влади мають напрямки реформування державної служби в Україні відповідно до стандартів Європейського Союзу, адже, як ми знаємо, згідно з нормами чинного

законодавства у сфері державної служби фактично залишається закріпленим вузьке трактування обсягу відповідної категорії, що дозволяє при виділенні шляхів оптимізації системи та організаційно-штатної структури центральних органів виконавчої влади враховувати і наукові розробки та норми законодавства України у сфері державної служби, яка забезпечує законність політичних рішень, що приймаються, цілісність держави як інституту, тобто внутрішню безпеку держави, реалізацію суспільного договору, яким є Конституція, шляхом стабільного і безперервного надання громадянам публічних послуг, гарантованих державою [4, с. 333].

Серед напрямків реформування державної служби в Україні відповідно до стандартів Європейського Союзу названі наступні: вдосконалення правових засад функціонування державної служби; професіоналізація державної служби; вдосконалення та підвищення ефективності управління державною службою [5, с. 8] та запровадження в системі державної служби управління персоналом, що базується на принципах закону, компетентності та заслуг [6, с. 85]; розвиток персональної відповідальності державних службовців через подолання колишніх колективних процесів прийняття рішень, що потребує кваліфікованих менеджерів сфери державного управління; достатня захищеність, стабільність, належний рівень оплати праці, а також чітко визначені права та обов'язки державних службовців [7, с. 78]; розвиток індивідуальної відповідальності державних службовців через подолання колишніх колективних процесів прийняття рішень, що вимагає добре освічених і вмілих менеджерів сфери державного управління; достатня захищеність, стабільність [8, с. 69] та інші. Важливим аспектом реформ у нашій державі є зміни в системі державної служби. Безперечним є той факт, що проблема запобігання й протидії корупції існує в цій системі постійно.

Європейський Союз та держави-члени намагаються вдосконалити систему професійного навчання публічних службовців. Наразі в ЄС діє надзвичайно розгалужена система професійної підготовки та підвищення кваліфікації публічних службовців, яка охоплює посадовців, працівників державних органів влади та органів місцевого самоврядування. Серед багатьох характерних рис системи професійного навчання публічних службовців у країнах ЄС основними є три: системність, розмаїтість та змішаний характер. Якщо говорити про системність про-

фесійної підготовки публічних службовців, то слід зазначити, що вона є складовою системи державної служби, обидві системи взаємозалежні, особливості першої визначають специфіку другої. Навчання публічних службовців відбувається в руслі завдань, які стоять перед державною службою тієї чи іншої країни, відповідно до стратегічних та оперативних планів розвитку. Системи професійного навчання публічних службовців в ЄС демонструють розмаїття підходів до їх організації та функціонування. На тлі такого розмаїття цілком природним видається змішаний характер системи професійного навчання державних службовців, тобто поєднання різних підходів, методів, форм організації навчання та його фінансування, поєднання в одній системі різних рис або тенденцій, що можуть навіть суперечити одна одній (наприклад, поєднання централізованого та децентралізованого підходів [9, с. 79-80]).

Щодо просування по службі, то М.С. Небесна звертає увагу на те, що системи державної служби закордонних країн визначаються такими елементами, як наймання, підготовка, добір, просування по службі, яке можна поділити на кар'єрне й посадове. У кар'єрній системі працівник, що призначається на державну службу, проводить усе своє професійне життя в такій ієрархії, де визначено його категорію, клас, ранг. Між рангом державного службовця й конкретною посадою, яку він обіймає, за нормальної ситуації існує кореляція. Кар'єрна система забезпечує деякий автоматизм у просуванні по службі, але за більш високий ранг відповідно до правил доводиться змагатися за допомогою так званих внутрішніх конкурсів. Це досить стабільна система, тому що, як правило, державний чиновник ніколи не виходить за межі однієї й тієї ж сфери діяльності, а лише просувається службовими сходами. У посадовій системі існує інший вихідний пункт. Спочатку, під час затвердження посад державної служби, складається каталог умов для зайняття кожної з посад. На цій основі державний чиновник використовується в точно визначеній сфері [10, с. 80].

В Україні зміни законодавства у сфері державної служби торкнулися і сфери рангів та посад. Зокрема чинним Законом України «Про державну службу» систему категорій посад державної служби обмежено трьома видами залежно від порядку призначення на певну посаду, меж повноважень, які її характеризують, а також вимог до кваліфікації та професійної компетентності особи, що претендує на її

зайняття. Кожному з видів посад відповідають 9 рангів. У межах кожного виду посад черговий ранг присвоюється через кожні три роки на підставі результатів оцінювання службової діяльності особи, що займає конкретну посаду [11].

Базуючись на змінах до ст. 116 Конституції України, що мають своє законодавче закріплення в рамках Закону України «Про відновлення дії окремих положень Конституції України» [12], та керуючись положеннями абз. 2 п. 6 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України», уряд розробляє і здійснює заходи, спрямовані на вдосконалення системи органів виконавчої влади з метою підвищення ефективності їх діяльності та оптимізації витрат, пов'язаних з утриманням апарату управління. Відповідно до п. 9-1 ст. 116 Конституції України, абз. 12 п. 6 ч. 1 ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» Кабмін має повноваження утворювати, реорганізувати і ліквідувати міністерства та інші центральні органи виконавчої влади відповідно до закону в межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України на утримання органів виконавчої влади, затверджувати положення про зазначені органи.

У рамках виконання Програми розвитку державної служби на 2005-2010 рр., затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 8 липня 2004 р., було здійснено такі необхідні «точкові» законодавчі зміни: прийнято 25 законів, 13 указів Президента, 143 постанови та 54 розпорядження Кабміну. Всі ці нормативні акти заклали фундамент внутрішнього забезпечення широкої діяльності з приведення правового поля України у сфері державної служби до норм і стандартів ЄС. Однак про завершення оптимізації наразі не йдеться. Тому ми зупинимось на тих питаннях оптимізації, що залишаються не вирішеними. Наприклад, в числі завдань оптимізації, поряд з переглядом функцій окремих органів виконавчої влади, утворення чи їх ліквідації, було поставлене завдання проведення функціонального обстеження органів виконавчої влади, адже оптимізація має ґрунтуватися на вичерпній інформації про наявний стан системи виконавчої влади. І як інструмент аналізу функцій та оцінки ефективності управлінської діяльності органів виконавчої влади та їх структурних підрозділів світова практика пропонує аналітичну методику оцінки ефективності діяльності органів виконавчої влади, яка отримала назву функціональне обстеження [13].

До оптимізації системи центральних органів виконавчої влади їх структура налічувала 74 державні органи, в тому числі 16 міністерств, 25 державних служб, 14 державних агентств, 11 державних інспекцій та 8 інших центральних органів виконавчої влади, наділених спеціальним статусом (Державний комітет телебачення і радіомовлення, Антимонопольний комітет, Національне агентство з питань державної служби, Фонд державного майна, Адміністрація Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації, Український інститут національної пам'яті, Адміністрація Державної прикордонної служби та Пенсійний фонд України) [14, с. 48]. Однак, незважаючи на визначені строки, у 2014 р. оптимізацію системи та організаційно-штатної структури органів виконавчої влади країни не було завершено. Тому для її остаточного здійснення у 2015 р. було прийнято, і ми про це вже вказували, окрему бюджетну програму, завданням якої полягало у фінансуванні скорочення чисельності та оптимізації органів виконавчої влади. Але, на жаль, і ці заходи не призвели до бажаного результату. Проілюструємо це на прикладі оптимізації Державної служби України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів Державної ветеринарної та фітосанітарної служби України, для останньої з яких завдання з реорганізації було поставлене ще у 2014 р. Але навіть на початку 2016 р. зазначена служба все ще працювала. В якості іншого прикладу візьmemo виконання завдання, яке передбачало злиття Державної служби з лікарських засобів та Державної служби з контролю за наркотиками в єдиний центральний орган виконавчої влади – Державну службу України з лікарських засобів та контролю за наркотиками. Воно також не було виконано в повному обсязі.

Постановою Верховної Ради України від 4 червня 2015 р. було схвалено План законодавчого забезпечення реформ в Україні [15]. Здійснення оптимізації системи органів виконавчої влади відповідно до завдань децентралізації необхідне задля відповідності системи європейським стандартам державного управління, політиці регіоналізму ЄС, де серед напрямів активних дій виділено децентралізацію державної влади в окремих країнах з метою передачі регіонам максимальних повноважень і закріплення прямих відносин з інститутами Європейського Союзу [16, с. 81-82]. Прийнято зміни до законів щодо зарахування окремих

адміністративних зборів до місцевих бюджетів, розширення повноважень органів місцевого самоврядування та оптимізації надання адміністративних послуг, фінансової забезпеченості надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування тощо.

Висновки. Таким чином, оптимізація системи та діяльності центральних органів виконавчої влади має провідне значення задля інтеграції до європейського простору в аспекті виконання Україною поставлених завдань. Однак про завершення відповідного процесу і «задоволення» результатами (в першу чергу, щодо відповідності системи і структури органів виконавчої влади європейським стандартам) мова наразі не йде, незважаючи на вирішення питання нормативно-правового забезпечення, оскільки строки оптимізації порушуються всупереч визначеним вимогам, що негативно впливає як на сам процес оптимізації та функціонування системи центральних органів виконавчої влади в Україні, так і на євроінтеграцію. До причин порушення строків оптимізації слід віднести наступні: несвоєчасність призначення керівників створених у рамках оптимізації органів виконавчої влади, що унеможливило їх державну реєстрацію; несвоєчасне утворення комісії з реорганізації; порушення строків розробки плану заходів з реорганізації; несвоєчасність або відсутність доручень з боку окремих міністерств щодо конкретних заходів з оптимізації; порушення строків прийняття положень, що регулюють діяльність новостворених у ході оптимізації центральних органів виконавчої влади та інше.

Список використаної літератури:

1. Пянковський В.В. Характеристика проведення адміністративно-правової реформи децентралізації в Україні : організаційний та фінансовий аспекти. *Актуальні проблеми правознавства*. 2018. Вип. 2. С. 77-82.
2. Кульчій І.О. Організаційна модель реформування системи органів виконавчої влади України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2011. № 15. С. 104-107.
3. Григоренко Я.О. Реалізація принципу субсидіарності у контексті розуміння базових параметрів соціальної держави. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія : Право*. 2016. Вип. 22. С. 75-77.
4. Войтенко Ю.М. Особливості взаємовідносин між центральними та місцевими органами виконавчої влади в Україні. *Гілея : науковий вісник*. 2017. Вип. 119. С. 331-335.

5. Лавренова О.І. Адміністративно-правовий статус державної служби як центрального органу виконавчої влади : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Одеса, 2014. 20 с.
6. Малімон Л.Я., Глова І.В. Мотивація професійної діяльності державних службовців місцевих органів виконавчої влади : монографія. Луцьк : Вежа-Друк, 2015. 219 с.
7. Адміністративно-правовий статус державної служби як центрального органу виконавчої влади : монографія / С.В. Ківалов, О.І. Лавренова. Одеса : Фенікс, 2015. 189 с.
8. Даниленко Ю.С. Методи оцінювання результатів службової діяльності державних службовців. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія : Юридичні науки*. 2016. Вип. 6(2). С. 68-71.
9. Національне агентство України з питань державної служби як суб'єкт адміністративного права : монографія / Л.Р. Біла-Тіунова, Н.С. Панова, А.Т. Гаркуша. Одеса : Фенікс, 2018. 245 с.
10. Небеська М.С. Правовий статус державних службовців у Федеративній Республіці Німеччині: досвід для України. *Південноукраїнський правничий часопис*. 2015. № 1. С. 79-81.
11. Про державну службу : Закон України від 10 грудня 2015 р. № 889-VIII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>...
12. Про відновлення дії окремих положень Конституції України : Закон України від 21 лютого 2014 р. № 742-VII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
13. Про Концепцію адаптації інституту державної служби в Україні до стандартів Європейського Союзу : Указ Президента України від 05 березня 2004 р. № 278/2004. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show>.
14. Реформа державної служби у питаннях та відповідях: практичний посібник для керівників служб управління персоналом / М. Канавець, Ю. Лихач, А. Кукуля та ін.; за заг. ред. К. Ващенка. Київ: Центр адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу, 2016. 176 с.
15. План законодавчого забезпечення реформ в Україні : Постанова Верховної Ради України від 04 червня 2015 р. № 509- VIII. URL: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
16. Стельмашук Л.С. Організаційно-правові засади відкритості державної служби : монографія. Івано-Франківськ : Вид-во ІФНТУНГ, 2015. 295 с.

Baranenko D. V. Theoretical problems of realization of administrative and legal bases of optimization of system and activity of the central executive bodies

The article examines the administrative and legal principles of optimizing the system and activities of central executive bodies and civil society. It is emphasized that, despite the solution of the issue of regulatory and legal support, the results of optimization do not always coincide with the expected and are not predictable. It is stated that the reasons are primarily violation of deadlines contrary to the established requirements, which negatively affects the process of optimization and functioning of the system of central executive bodies in Ukraine (in particular, leaving outside public administration certain spheres of life, temporary suspension licensing, internal control, etc.) and European integration (violation of deadlines for Ukraine's commitments to integrate into the European space and the prospect of membership in the European Union, including the implementation of the Association Agreement, adaptation of Ukrainian legislation to European Union legislation, involvement of expert and financial assistance of the European Union in order to develop a strategy for modernization of certain areas of public administration, etc.). Ways to solve problems include timely appointment of leaders, formation of reorganization commissions, development of reorganization action plans, instructions from the government or individual ministries on specific optimization measures, adoption of regulations governing the activities of newly created central executive bodies in the process of modernization and more.

It is proved that the main problem of optimizing the activity of central executive bodies in Ukraine is the systematic violation of the terms of its implementation contrary to the legally defined requirements. On the basis of the reasons of violation of terms analyzed in work the directions of optimization of system and organizational and staff structure of the central executive bodies are defined: timely formation of commissions on reorganization; fulfilment of terms of development of plans of measures on reorganization; timely appointment of heads of new central executive bodies created within the framework of optimization of central executive bodies, which will become the basis for their timely state registration and start of operation; timely provision of specific instructions by individual ministries to the subjects of optimization on the implementation of optimization measures; observance of terms of acceptance of the provisions regulating activity of newly created in the course of optimization of the central executive bodies.

Key words: executive power, political positions, administrative positions, public administration, public administration, administrative services, decentralization, e-government.